

Иѡанна крестителя (Матѣ: дї. 10.) И всѣ това сѣ
 случило въ время то на бѣтхї-атх завѣтх. И въ вре-
 ма то на новата благодать самъ Спаситель подхвалъ
 тѣйзи пресвѣтѣйшій подвигъ, и съ своето Божественно
 тѣло ѡсвѣтилъ спасителнї-атх крѣстх, който носилъ
 за всѣхъ насъ. Неговъ атх живѣтх началъ ѡ гонѣнїе,
 поживѣлъ въ крайна нищетѣ, претерпѣлъ поношенїа и
 поруганїа, и пакъ свършилъ го на крѣстх атх. (къ Евр:
 вї. 2.) Апостоли те подражали оучитель атх си, ѡ
 когѣ то были провѣдени въ мїрх “ѣкѡ агнцы посре-
 дѣ волкѣвъ,, (Матѣ: гл. 16.) Они сами за себеси
 говорѣтъ, какъ ги почелъ мїрх, “позоръ выхоумъ
 мїрѣ и Ангелумъ и человекумъ. . . ѣкоже отрѣкы мїрѣ
 выхоумъ всемъ поспранїе до сѣдѣ. ,, (Корин: II посл: д:
 9—13.) И като чи ли была Апостола та кръвь нѣ-
 кое сѣма, иъз коѣто ненадѣйнѡ пронзрѣлао безъ четъ
 множество Хрїстїани, кой то и тїи были заклѣбани
 като овцы: и пожѣнвани като снопы житены. Римските
 оубо самодѣржци, и всї те по свѣтх атх властители
 вошрѣжилисѣ съ всички та си сила срѣщѡ нїхъ. Десѣтъ
 велики гонѣнїа исчислява церковна та Истѣрїа. Първо
 при Нѣрѡна. Второ, при Домитїана. Трѣто, при Траї-
 ана. Четвърто, при Адриана. Пѣто, при Антонинъ.
 Шесто, при Севера. Сѣдмо, при Максимїана. Осмо при
 Декїа. Девѣто, при Валерїана. Десѣто, при Дїоклитїа-
 на. Разривава сѣ сърдце то на человекъ атх, като по-
 мысли жестѣкы те и оужасны мъченїа та, кой то сѣ
 случили нїмъ. Най леки мъченїа та были, да ѣмъ ѡ-